

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubora Šeba a sudkýň JUDr. Evy Sakálovej a JUDr. Edity Bakošovej, v právnej veci žalobcu **P. Š.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. E. B., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanej **1/ Sociálnej poisťovni – ústredie**, so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta č. 8, **2/ D.**, so sídlom v Š., IČO : X., o **zaplatenie 27 282,08 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8 C 277/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 3. februára 2009 sp. zn. 10 Co 301/2008, 10 Co 302/2008, 10 Co 303/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 3. februára 2009 sp. zn. 10 Co 301/2008, 10 Co 302/2008, 10 Co 303/2008 v potvrdzujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania a rozsudok Okresného súdu Galanta z 8. júla 2008 č.k. 8 C 277/2006-166 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 11. augusta 2008 č.k. 8 C 277/2006-173 vo výroku o zastavení konania a postúpení vecí príslušnému orgánu a výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súde Galanta na ďalšie konanie.

Vo zvyšku dovolanie žalobcu **z a m i e t a**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na Okresnom súde Galanta sa žalobca domáhal proti žalovaným podľa § 201 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“) náhrady za stratu na zárobku pri uznaní čiastočnej invalidity (ďalej len „náhrada za stratu na zárobku“) za obdobie od 15. septembra 2002 do 31. decembra 2003 a od 1.1.2004 podľa zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) vyplatenia úrazovej renty z titulu choroby z povolania, za ktorú zodpovedá žalovaná 2/ ako právny nástupca zodpovedného zamestnávateľa žalobcu.

Okresný súd Galanta rozsudkom z 8. júla 2008 č.k. 8 C 277/2006-166 zaviazal žalované k povinnosti zaplatiť žalobcovi spolu celkom 7 920,-- € (238 598,-- Sk), a to od 15. septembra 2002 do 30. septembra 2002 sumu 267,28 € (8 052,-- Sk), od 1. októbra 2002 do 30. júna 2003 mesačne sumu 460,33 € (13 868,-- Sk) a od 1. júla 2003 do 31. decembra 2003 mesačne sumu 508,23 € (15 311,-- Sk) do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku konanie zastavil s tým, že po právoplatnosti bude vec postúpená Sociálnej poisťovni – ústrediu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Zároveň rozhodol aj o odpustení poriadkovej pokuty vo výške 331,94 € (10 000,-- Sk) právnej zástupkyňi žalobcu, ktorá jej bola uložená uznesením z 13. mája 2008. Doplnčacím rozsudkom z 11. augusta 2008 č.k. 8 C 277/2006-173 zaviazal žalované k povinnosti zaplatiť žalobcovi i úroky z omeškania vo výške 16,5 % zo sumy 267,28 € (8 052,-- Sk) od 15. septembra 2002 do zaplattenia; 16,5 % zo sumy 460,33 € (13 868,-- Sk) od 15. októbra 2002 do zaplattenia; 16 % zo sumy 460,33 € (13 868,-- Sk) od 15. novembra 2002 do zaplattenia; 13 % zo sumy 460,33 € (13 868,-- Sk) od 15. decembra 2002 do zaplattenia; 13 % zo sumy 460,33 € (13 868,-- Sk) od 15. januára 2003 do zaplattenia; 13 % zo sumy 460,33 € (13 868,-- Sk) od 15. februára 2003 do zaplattenia; 13 % zo sumy 460,33 € (13 868,-- Sk) od 15. marca 2003 do zaplattenia; 13 % zo sumy 460,33 € (13 868,-- Sk) od 15. apríla 2003 do zaplattenia; 13 % zo sumy 460,33 € (13 868,-- Sk) od 15. mája 2003 do zaplattenia; 13 % zo sumy 460,33 € (13 868,-- Sk) od 15. júna 2003 do zaplattenia; 13 % zo sumy 460,33 € (13 868,-- Sk) od 15. júla 2003 do zaplattenia; 13 % zo sumy 508,23 € (15 311,-- Sk) od 15. augusta 2003 do zaplattenia; 13 % zo sumy 508,23 € (15 311,-- Sk) od 15. septembra 2003 do zaplattenia; 12,5 % zo sumy 508,23 € (15 311,-- Sk)

od 15. októbra 2003 do zaplataenia; 12,5 % zo sumy 508,23 € (15 311,-- Sk) od 15. novembra 2003 do zaplataenia; 12,5 % zo sumy 508,23 € (15 311,-- Sk) od 15. decembra 2003 do zaplataenia; 12 % zo sumy 508,23 € (15 311,-- Sk) od 15. januára 2004 do zaplataenia. Právne svoje rozhodnutie v časti, v ktorej žalobcovi priznal náhradu za stratu na zárobku odôvodnil § 134 a § 201 Zákonníka práce. Podľa jeho právneho názoru žalobcovi patrí táto náhrada za stratu na zárobku v sume, ktorá sa spolu s jeho čiastočným invalidným dôchodkom, poskytovaným z dôvodu choroby z povolania rovná jeho pravdepodobnému zárobku pred vznikom škody, keďže okrem tohto príjmu (čiastočnému invalidnému dôchodku) iný príjem (zárobok) nemal. Rozhodnutie v časti, v ktorej k tejto povinnosti zaviazal aj žalovanú 1/ (predtým v konaní pred okresným súdom žalovanú 2/) odôvodnil § 51e zákona č. 274/1994 Z.z. o Sociálnej poisťovni (ďalej len „zákon o Sociálnej poisťovni“), podľa ktorého výkon poistenia zodpovednosti za škodu prechádza zo Slovenskej poisťovne, a.s. na Sociálnu poisťovňu od 1. apríla 2002, ktorá je za zamestnávateľa povinná nahradiť poškodenému zamestnancovi škodu a § 259 a § 272 ods. 9 zákona o sociálnom poistení tak, že v prípadoch vzniknutých pred 1. januárom 2004, ktoré neboli skončené do 31. júla 2006 je potrebné postupovať podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003. Povinnosť platiť z dlžných súm i úroky z omeškania, odôvodnil § 517 ods. 1 a 2 a § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie vlády“). V časti, v ktorej konanie podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zastavil a rozhodol, že po právoplatnosti rozhodnutia bude vec postúpená Sociálnej poisťovni – ústrediu, bol toho právneho názoru, že právomoc súdu konať v danej veci sa vzťahuje len na obdobie do konca roka 2003 a že podľa zákona o sociálnom poistení o priznaní úrazovej renty rozhoduje Sociálna poisťovňa – ústredie v dávkovom konaní na základe písomnej žiadosti poškodeného zamestnanca.

Krajský súd v Trnave na odvolanie všetkých účastníkov konania rozsudkom z 3. februára 2009 sp. zn. 10 Co 301/2008, 10 Co 302/2008, 10 Co 303/2008 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo veci samej tak, že žalovanú 2/ zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi 4 938,36 € s 8 %-ným úrokom z omeškania ročne od 1. júna 2006 do zaplataenia do troch dní a vo zvyšku žalobu zamietol. V napadnutej časti zastavenia konania rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil. Zároveň zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého

stupňa. Žalovaným náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd svoje rozhodnutie v časti, v ktorej rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu voči žalovanej 1/ zamietol, odôvodnil § 195 ods. 4 Zákonníka práce v znení účinnom od 1. apríla 2002, podľa ktorého za škodu spôsobenú zamestnancovi chorobou z povolania zodpovedá zamestnávateľ, u ktorého zamestnanec pracoval naposledy pred jej zistením v pracovnom pomere za podmienok, z ktorých vzniká choroba z povolania, ktorou bol postihnutý. Rovnako ako súd prvého stupňa mal za preukázané, že žalobcovi bola choroba z povolania zistená. Avšak na rozdiel od súdu prvého stupňa bol toho právneho názoru, že za škodu touto chorobou spôsobenú zodpovedá výlučne žalovaná 2/ ako právny nástupca zodpovedného zamestnávateľa. Nebola preto daná pasívna vecná legitímácia žalovanej 1/, voči ktorej mal zodpovedný zamestnávateľ podľa § 44a ods. 2 a 4 zákona o Sociálnej poisťovni účinného do 31. decembra 2003 právo, aby pri vzniku poistnej udalosti za neho uhradila preukázané nároky na náhradu škody na zdraví spôsobenej chorobou z povolania. Uviedol, že žalobcovi nevznikol priamy nárok na náhradu škody voči žalovanej 1/, ale táto je povinná jeho nárok uspokojiť na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým bude žalovanej 2/ ako právnomu nástupcovi zodpovedného zamestnávateľa uložené škodu žalobcovi ako bývalému zamestnancovi právneho predchodcu žalovanej 2/ nahradiť. Zmeňujúce rozhodnutie, čo do výšky priznanej náhrady za stratu na zárobku odôvodnil § 201 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom od 1. apríla 2002. Rovnako ako súd prvého stupňa bol toho právneho názoru, že žalobcovi patrí za obdobie od 15. septembra 2002 do 31. decembra 2003 náhrada za stratu na zárobku z titulu choroby z povolania a zhodne s ním vychádzal z rovnakého pravdepodobného zárobku pred vznikom škody. Na rozdiel od súdu prvého stupňa, od zisteného pravdepodobného zárobku v jednotlivých mesiacoch odpočítal nielen žalobcovi priznaný čiastočný invalidný dôchodok, ale i sumu zodpovedajúcu minimálnej mzde podľa § 2 ods. 1 písm. c) zákona č. 90/1996 Z.z. o minimálnej mzde (ďalej len „zákon o minimálnej mzde“), platnú v posudzovanom období, ktorú by žalobca musel minimálne zarobiť ako čiastočne invalidný dôchodca, keby pracoval. Podľa jeho názoru k strate na zárobku dochádza preto, že pracovná schopnosť zamestnanca je následkom choroby z povolania znížená, obmedzená alebo zanikla a účelom náhrady za túto stratu je poskytnúť odškodnenie zamestnancovi, ktorý nie je schopný pre následky choroby z povolania dosahovať taký zárobok, aký mal pred poškodením. Škoda spočívajúca v strate na zárobku je majetkovou ujmov, ktorá predstavuje rozdiel medzi zárobkom zamestnanca pred vznikom škody a po zistení choroby z povolania, ku ktorému je

treba pripočítať prípadný invalidný alebo čiastočný invalidný dôchodok poskytovaný z toho istého dôvodu. Predpokladom zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri zistení choroby z povolania je aj príčinná súvislosť medzi chorobou z povolania a vznikom škody, a teda zodpovedný zamestnávateľ je povinný nahradiť len takú škodu, ktorá je v príčinnej súvislosti so zistenou chorobou z povolania. Skutočnosť, že v preskúvanom prípade nebol poškodený zamestnanec zamestnaný v zamestnaní, ktoré by zodpovedalo jeho v dôsledku choroby z povolania zníženej pracovnej schopnosti a nemal príjem z vlastnej zárobkovej činnosti, nie je podľa názoru odvolacieho súdu v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania. Preto, keď je zamestnanec bez práce a jeho sociálne pomery sa zhoršili aj v dôsledku toho, že nemá príjem z vlastnej zárobkovej činnosti, na tieto okolnosti z hľadiska odškodnenia choroby z povolania nemožno prihliadnuť, keďže nie sú v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania. V opačnom prípade by bola podľa jeho názoru odškodňovaná ujma, k úhrade ktorej náhrada za stratu na zárobku neslúži a ani slúžiť, vzhľadom na účel jej poskytovania nemôže. Preto, keď v preskúvanom prípade žalobca nepracoval, hoci nebol uznaný za plne invalidného, z ktorého dôvodu nemal žiadny príjem, odvolací súd vychádzal zo zárobku, ktorý by žalobca musel minimálne zarobiť, keby pracoval. Vzhľadom na to, že žalovaná 2/ žalobcovi škodu neuhradila riadne a včas, dostala sa do omeškania, s poukazom na čo vzniklo žalobcovi právo podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení § 3 nariadenia vlády na priznanie úrokov z omeškania. Potvrdzujúce rozhodnutie odôvodnil § 7 ods. 1 a 3 a § 104 O.s.p. tak, že rozhodovanie o nároku na úrazovú rentu od 1. januára 2004 nepatrí do právomoci súdu, ale Sociálnej poisťovne. Poukázal na § 294 bod 27, podľa ktorého bolo zrušené ustanovenie § 198 ods. 1 písm. a) až c) a ustanovenia § 199 až § 213 Zákonníka práce. Jediným nárokom upraveným v Zákonníku práce z titulu choroby z povolania tak od 1. januára 2004 zostala len vecná škoda a ostatné nároky sú upravené zákonom o sociálnom poistení, vrátane nároku na úrazovú rentu, o ktorom rozhoduje Sociálna poisťovňa v dávkovom konaní. Na základe uvedeného, keď žalobca si nárok na úrazovú rentu uplatnil na súde návrhom došlým 6. decembra 2006, teda po nadobudnutí účinnosti zákona o sociálnom poistení, nie je podľa jeho názoru daná právomoc na rozhodovanie o tomto nároku.

Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie podľa § 236 v spojení s § 237 a § 238 ods. 1 O.s.p. žalobca. Dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku odôvodnil § 241 ods. 2 písm. a)

v spojení s § 237 písm. f) O.s.p. a dovolanie proti výroku rozsudku, ktorým krajský súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa odôvodnil § 241 ods. 2 písm. b) a c) O.s.p. Zároveň namietal, že odvolací súd nerozhodol o jeho trovách konania. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f) O.s.p.) videl žalobca v tom, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým tento súd rozhodol o zastavení konania a o postúpení veci po právoplatnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovni – ústrediu ako orgánu, do právomoci ktorého patrí o jeho nároku na úrazovú rentu od 1. januára 2004 rozhodnúť. Uviedol, že rozhodovacia právomoc žalovanej 1/ o úrazovej rente jej patrí od 1. januára 2004, avšak predmetný nárok na úrazovú rentu je podľa § 272 ods. 5 zákona o sociálnom poistení potrebné posudzovať podľa právnych predpisov účinných do 31. decembra 2003 a podľa § 272 ods. 9 zákona o sociálnom poistení, v konaniach o náhrade za stratu na zárobku, ktoré neboli právoplatne skončené do 31. júla 2006, sa po tomto dni rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 s tým, že ak tento nárok trval aj po 1. januári 2004, považuje sa za úrazovú rentu a poskytuje sa v sume, v akej patril do 31. decembra 2003. Z uvedených ustanovení podľa jeho názoru vyplýva, že ak nárok vznikol pred 1. januárom 2004 a trval i po tomto dni, je potrebné postupovať podľa predpisov, ktoré platili pred účinnosťou zákona o sociálnom poistení, z ktorého dôvodu si nemôže uplatňovať nárok priamo voči žalovanej 1/, keďže medzi nimi neexistuje právny vzťah, a žalovaná 1/ nemôže vo veci konať ani rozhodovať, ale je priamo zo zákona povinná vyplácať po 1. januári 2004 úrazovú rentu v sume, v akej patrila k 31. decembru 2003, zvýšenú podľa § 82 zákona o sociálnom poistení. Podľa jeho názoru nie je správny ani záver súdov, že konanie žalobcu tým, že sa začalo na súde až 6. decembra 2006, nespadá pod ustanovenie § 272 ods. 9 zákona o sociálnom poistení, ktoré hovorí len o konaniach o náhrade za stratu na zárobku, ktoré boli začaté a neboli právoplatne skončené do 31. júla 2006. Poukázal na to, že súd si predmetné ustanovenie vyložil účelovo, pretože toto ustanovenie hovorí len o konaniach o náhrade za stratu na zárobku, ktoré neboli právoplatne skončené do 31. júla 2006 a nehovorí o tom, kedy malo byť konanie aj začaté. Ďalšie pochybenie odvolacieho súdu videl v tom, že zmenil vyhovujúce rozhodnutie súdu prvého stupňa a bez dokazovania do jeho príjmu započítal v jednotlivých mesiacoch, za ktoré mu náhradu za stratu na zárobku priznal okrem čiastočného invalidného dôchodku aj minimálnu mzdu, ktorú by zarobil, keby pracoval. Poukázal na § 201 ods. 5 Zákonníka práce, podľa ktorého, len za splnenia podmienok v ňom

uvedených by súd mohol okrem čiastočného invalidného dôchodku započítať aj priemerný zárobok, ktorý by mohol žalobca dosiahnuť pri práci, ktorá mu bola ponúknutá, keby bez vážnych dôvodov odmietol ponúkanú prácu alebo vhodné zamestnanie, o čom by musel vykonať dokazovanie. Tým, že súd tieto skutočnosti neskúmal a nevzal do úvahy ani potvrdenie o pracovnej neschopnosti žalobcu od 4. februára 2002 do 5. decembra 2002, kedy preukázateľne pracovať nemohol a i v období od 15. septembra 2002 do 5. decembra 2002 mu započítal minimálny zárobok do príjmu, založil dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) O.s.p. Pochybenie odvolacieho súdu nakoniec videl i v tom, že rozhodol podľa jeho názoru len o trovách žalovaných a nerozhodol aj o jeho trovách.

Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozsudok krajského súdu považuje za vecne správny a navrhla dovolanie zamietnuť. Ohľadom potvrdzujúceho rozhodnutia poukázala na § 272 ods. 3 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého náhrada za stratu na zárobku, ktorá sa vyplácala k 31. decembru 2003, ak nárok na jej výplatu trval aj po tomto dni, sa považuje od 1. januára 2004 za úrazovú rentu v sume, v akej patrila do 31. decembra 2003. Ďalej poukázala na § 272 ods. 9 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého, v konaniach o náhrade za stratu na zárobku, ktoré neboli právoplatne skončené do 31. júla 2006, sa po tomto dni rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003. Táto náhrada, ak nárok na jej výplatu trval aj po 31. decembri 2003, sa považuje od 1. januára 2004 za úrazovú rentu a poskytuje sa v sume, v akej patrila k 31. decembru 2003 po zvýšení podľa zákona o sociálnom poistení, pričom jej výška nebola k 31. decembru 2003 známa, ale bola určená až právoplatným súdnym rozhodnutím v konaní, ktoré začalo podaním žaloby na súde 6. decembra 2006. Podľa jej názoru, to, že § 272 ods. 9 zákona o sociálnom poistení nič nehovorí o tom, kedy mali byť konania začaté, má za to, že toto ustanovenie možno aplikovať i na preskúmaný prípad, teda konať o nároku žalobcu, ale len do 31. decembra 2003, a to bez ohľadu na to, či bola žaloba podaná pred alebo po 31. júli 2006. Suma náhrady za stratu na zárobku, určená k 31. decembru 2003 právoplatným rozhodnutím súdu je potom plnením, ktoré má byť podľa § 272 ods. 3 zákona o sociálnom poistení pretransformované od 1. januára 2004 na úrazovú rentu, o čom nevydáva rozhodnutie, s výnimkou valorizácie podľa § 82 zákona o sociálnom poistení. Na základe uvedeného je toho názoru, že žalobcovi možnosť konať pred súdom odňatá nebola, pričom poukázala aj na Stanovisko občianskoprávneho a správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky č. Cpj 9/06. Ohľadom zmeňujúceho rozhodnutia čo do výšky priznanej náhrady za stratu na zárobku sa stotožnila s názorom odvolacieho súdu. Poukázala na § 293a zákona o sociálnom poistení, účinný od 1. januára 2008, ktorý potvrdzuje správnosť záveru odvolacieho súdu. Podľa jej názoru, to, že žalobcovi bol priznaný čiastočný invalidný dôchodok znamená, že jeho pracovná schopnosť nezanikla, ale bola znížená a má schopnosť sa zamestnať. Sama skutočnosť, že sa nemôže zamestnať pre nedostatok pracovných miest nie je v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania, ale ide o objektívnu okolnosť, ktorá postihuje všetkých zamestnancov bez ohľadu na pracovnú spôsobilosť. Preto poskytovaná náhrada za stratu na zárobku žalobcovi nemôže byť vo výške, akoby bol plne invalidný, a teda jeho pracovná schopnosť zanikla, ale musí vyjadrovať skutočnú škodu.

Žalovaná 2/ sa k dovolaniu nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§§ 237 a 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je sčasti dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom dovolania i uplatneným dovolacím dôvodom. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami len vtedy, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté

niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

1/ K dovolaniu žalobcu proti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa :

V prejednávanej veci smeruje dovolanie žalobcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa o zastavení konania, ktoré rozhodnutie má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti takémuto rozhodnutiu odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 O.s.p., proti predmetnému potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné nie je. Je však prípustné, pokiaľ došlo k niektorej z vyššie uvedených väd v § 237 O.s.p.

S prihliadnutím na námietku dovolateľa, ale tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p.

Dovolateľ nenamietal, že by v konaní došlo ohľadom tohto rozhodnutia k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a) až e) a g) O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 237 písm. f) O.s.p.). Dospel pritom k záveru, že konanie je takouto vadou postihnuté.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Za takýto postup, odnímajúci účastníkovi konania možnosť pred súdom konať a zakladajúci prípustnosť dovolania treba považovať aj zastavenie konania pre nedostatok procesnej podmienky, ak záver súdu o tejto otázke nie je správny a konanie v skutočnosti nedostatkom podmienky konania netrpí.

Z obsahu dovolania žalobcu je zrejmé, že prípustnosť dovolania vyvodzuje z toho, že konanie vo veci jeho nároku na úrazovú rentu, na ktorú sa od 1. januára 2004 mal pretransformovať jeho nárok na náhradu za stratu na zárobku, bolo zastavené napriek tomu, že súdy mali právomoc o jeho žalobe konať.

Vzťahmi právomoci (pôsobnosti, kompetencie) sú vzťahy medzi súdmi na jednej strane a inými orgánmi na strane druhej. Právomocou súdu sa rozumie vymedzenie okruhu vecí, ktoré súdy prejednávajú a rozhodujú; je procesnou podmienkou konania, ktorej nedostatok nemožno odstrániť.

Z ustanovenia § 7 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona

neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O.s.p.).

Citované ustanovenia vymedzujú právomoc súdov, t.j. okruh vecí, ktorých realizácia je právom aj povinnosťou súdov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Výkladom tohto ustanovenia možno dospieť k záveru, že prioritne poskytuje ochranu práv súd a iba vtedy, ak tak stanoví zákon, ju poskytuje iný orgán. Ochrana subjektívnych práv nemôže byť vylúčená z pôsobnosti súdu, ak o tejto otázke nie je príslušným podľa zákona na rozhodnutie iný orgán.

Spory o nárokoch zamestnanca vyplývajúce zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú chorobou z povolania, vrátane nároku na náhradu za stratu na zárobku totiž prejednávali a rozhodovali súdy ako spory vyplývajúce z pracovného vzťahu (§ 7 ods. 1 O.s.p.). Išlo o nároky podľa § 198 ods. 1 písm. a) až d) Zákonníka práce v znení účinnom do 1. januára 2004. Podľa § 198 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, zamestnanec, ktorý utrpel pracovný úraz alebo u ktorého sa zistila choroba z povolania, má nárok v rozsahu, v ktorom zamestnávateľ zodpovedá za škodu, na poskytnutie náhrady za stratu na zárobku. Podľa § 51e zákona o Sociálnej poisťovni, výkon poistenia zodpovednosti za škodu prešiel zo Slovenskej poisťovne, a.s. na Sociálnu poisťovňu od 1. apríla 2002. Zamestnávateľ mal podľa § 44a zákona o Sociálnej poisťovni právo, aby pri vzniku poistnej udalosti Sociálna poisťovňa zaň hradila aj preukázané nároky na náhradu škody na zdraví spôsobenej chorobou z povolania na základe zákonného poistenia zodpovednosti za škodu (či už dobrovoľne, mimosúdne, resp. až na základe právoplatného súdneho rozhodnutia v prípade sporu).

Zo spisu vyplýva, že samotný nárok žalobcu na náhradu za stratu na zárobku z titulu choroby z povolania zistenej 23. marca 2001, za ktorú zodpovedá žalovaná 2/ a ktorú je na základe zákonného poistenia povinná za zodpovedného zamestnávateľa (žalovanú 2/) uhradiť

žalovaná 1/, popieraný nebol. Sporným bola výška nároku, a v právomoci ktorého orgánu je rozhodovať o nároku, ktorý by trval i po 31. decembri 2003.

Zákonom o sociálnom poistení účinným od 1. januára 2004 došlo k viacerým zmenám, ktoré sa týkali aj oblasti právomoci súdov. Z § 294 bod 27 vyplýva, že boli zrušené i ustanovenia § 198 ods. 1 písm. a) až c), ako aj § 199 až § 213 Zákonníka práce a zákon o Sociálnej poisťovni. Jediným nárokom upraveným v Zákonníku práce z titulu pracovného úrazu alebo choroby z povolania zostala vecná škoda. Ostatné nároky sú upravené v zákone o sociálnom poistení, pričom o týchto nárokoch od 1. januára 2004 rozhoduje Sociálna poisťovňa, ktorej právomoc na prejednanie a rozhodovanie v týchto veciach vyplýva z ustanovenia § 177 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého na konanie vo veciach sociálneho poistenia v rozsahu upravenom zákonom o sociálnom poistení sú vecne príslušné organizačné zložky Sociálnej poisťovne. Ide o konanie vo veciach dávkových podľa § 172 ods. 3 písm. a) zákona o sociálnom poistení.

Právomoc Sociálnej poisťovne však nie je (okrem iných) daná v konaniach o náhrade za stratu na zárobku, ktoré neboli právoplatne skončené do 31. júla 2006 (bez ohľadu na to, kedy bolo konanie začaté), o ktorých treba rozhodnúť podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 (§ 272 ods. 9 zákona o sociálnom poistení), lebo o takomto nároku rozhodoval vždy súd ako o spore z pracovného vzťahu (§ 7 ods. 1 O.s.p.) a o tomto nároku sa v zmysle novej právnej úpravy už nerozhoduje, ale ak nárok na výplatu náhrady za stratu na zárobku trval aj po 31. decembri 2003, považuje sa od 1. januára 2004 za úrazovú rentu a poskytuje sa v sume, v akej patril k 31. decembru 2003 po zvýšení podľa § 82 zákona o sociálnom poistení (§ 272 ods. 9 zákona o sociálnom poistení). Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ nárok na náhradu za stratu na zárobku trval aj po 31. decembri 2003, od 1. januára 2004 sa zo zákona považuje za úrazovú rentu a o takomto nároku už Sociálna poisťovňa nerozhoduje, hoci inak je daná jej právomoc od 1. januára 2004 rozhodovať o úrazovej rente ako dávke z úrazového poistenia podľa zákona o sociálnom poistení. Podľa názoru dovolacieho súdu, právomoc rozhodovať o takomto nároku nebola súdom odňatá (resp. zverená inému orgánu) ani zákonom o sociálnom poistení. Sociálna poisťovňa rozhoduje o úrazovej rente v prípade chorôb z povolania, ktoré boli zistené po 31. decembri 2003. V prípade chorôb z povolania, ktoré boli zistené pred 1. januárom 2004 rozhoduje Sociálna poisťovňa o úrazovej rente iba za obdobie po 1. januári 2004, pokiaľ sa

nejedná o úrazovú rentu transformovanú podľa § 272 zákona o sociálnom poistení, pretože v takom prípade nie je predmetom konania úrazová renta v zmysle zákona o sociálnom poistení, ale trvanie a pokračovanie vyplácania náhrady za stratu na zárobku aj po 31. decembri 2003, na ktorú vznikol nárok pred nadobudnutím účinnosti zákona o sociálnom poistení. V prípade, že poškodenému zamestnancovi nie je úrazová renta, na ktorú bola pretransformovaná náhrada za stratu na zárobku po 31. decembri 2003 dobrovoľne poskytovaná, vzniká spor, ktorý je povinný a zároveň i oprávnený prejednať a rozhodnúť súd. Jednak táto právomoc vyplýva z § 7 ods. 1 O.s.p., keďže ide o spor pracovný (nárok na náhradu za stratu na zárobku sa posudzuje podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 a pokiaľ nárok na výplatu tejto náhrady trval aj po 31. decembri 2003, považuje sa za úrazovú rentu bez toho, aby Sociálna poisťovňa o nej rozhodovala), jednak zo zákona o sociálnom poistení, ani zo žiadneho iného zákona nevyplýva, že takýto trvajúci nárok prejednáva a rozhoduje o ňom iný orgán (§ 7 ods. 1 O.s.p.) a nakoniec je táto právomoc daná výslovne v § 272 ods. 11 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom od 1. januára 2007, podľa ktorého spory o nárokoch podľa odsekov 9 a 10 rozhodujú sudy. Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň poukazuje na Stanovisko občianskoprávneho a správneho kolégia č. Cpj 9/06, podľa ktorého, rozhodovanie o nárokoch na náhradu za stratu na zárobku, vzniknutých do 31. decembra 2003, patrí do právomoci súdu, aj keď nároky boli uplatnené po účinnosti zákona o sociálnom poistení.

Dôsledkom vyššie uvedených skutočností je záver, spočívajúci v tom, že v preskúvanom prípade je daná právomoc súdu. K vzniku nároku totiž dochádza už samotným vznikom škody. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že škoda vznikla pred 1. januárom 2004 a žalobca tvrdil, že nárok trvá i po 31. decembri 2003.

Úlohou súdu prvého stupňa bude preto v ďalšom konaní skúmať, či nárok žalobcu na náhradu za stratu na zárobku trval aj po 31. decembri 2003, a teda či došlo zo zákona k pretransformovaniu náhrady za stratu na zárobku na úrazovú rentu, o ktorom nároku už Sociálna poisťovňa nerozhoduje, ale je povinná ho poskytovať za zodpovedného zamestnávateľa v sume, v akej patril k 31. decembru 2003, po zvýšení podľa zákona o sociálnom poistení. Bude na posúdení súdu, či dôvody žalobcu na ďalšie vyplácanie náhrady za stratu na zárobku, po 31. decembri 2003 úrazovej renty, obstoja. V tomto konaní tak žalovaná 1/ nie je v pozícii

orgánu, ktorý rozhoduje (resp. môže rozhodovať) o úrazovej dávke v dávkovom konaní podľa zákona o sociálnom poistení.

Odvolačí súd tým, že potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým bolo konanie podľa § 104 O.s.p. zastavené a ktorým bolo rozhodnuté, že po právoplatnosti rozhodnutia bude vec postúpená Sociálnej poisťovni – ústrediu na ďalšie konanie, za situácie, keď pre tento procesný postup súdu nebol zákonný dôvod, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. a realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a oprávnených záujmov priznáva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v potvrdzujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania a tiež ním potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o zastavení konania a postúpení veci príslušnému orgánu a výroku o trovách konania zrušil a podľa § 243b ods. 2 O.s.p. vec vrátil Okresnému súdu Galanta ako súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, pričom právny názor dovolacieho súdu je pre súd záväzný (§ 243c O.s.p.).

2/ K dovolaniu žalobcu proti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa :

V prejednávanej veci smeruje dovolanie žalobcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvého stupňa, čím je daná prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Dovolateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.) a že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.). V ďalšom sa dovolací súd zameril na posúdenie danosti týchto dovolacích dôvodov.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je dovolaním namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.

nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právnym predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Predmetom konania bol žalobcom uplatnený nárok na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 15. septembra 2002 do 31. decembra 2003 z titulu choroby z povolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzoval opodstatnenosť dovolania smerujúceho proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým tento súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa čo do výšky priznanej náhrady za stratu na zárobku tak, že žalobcovi priznal menej a v prevyšujúcej časti jeho žalobu zamietol.

V preskúvanom prípade, ako už bolo vyššie uvedené, zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že žalobcovi bola zistená choroba z povolania, za ktorú zodpovedá žalovaná 2/. Vykonaným dokazovaním bol zistený aj zárobok pred vznikom škody, ktorý bol vypočítaný podľa § 134 Zákonníka práce ako pravdepodobný (nie priemerný, keďže žalobca neodpracoval v rozhodujúcom období potrebný počet dní), ktorý výpočet v konaní namietaný nebol. Namietaným nebolo ani priznanie čiastočného invalidného dôchodku žalobcovi a jeho odpočítanie od zisteného pravdepodobného zárobku pred vznikom škody.

Oba sudy pri výpočte náhrady za stratu na zárobku právne posudzovali nárok žalobcu podľa § 201 Zákonníka práce účinného od 1. apríla 2002. Rozdielne však toto ustanovenie vyložili. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, od zisteného pravdepodobného zárobku pred vznikom škody v jednotlivých mesiacoch odpočítal nielen žalobcovi priznaný čiastočný invalidný dôchodok ako súd prvého stupňa, ale i sumu zodpovedajúcu minimálnej mzde podľa § 2 ods. 1 písm. c) zákona o minimálnej mzde, ktorú by žalobca minimálne zarobil ako čiastočne invalidný dôchodca, keby pracoval, ktorý postup odvolacieho súdu žalobca v dovolaní namietal.

Po preskúmaní veci dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba považovať za vecne správny.

Dovolateľ namietal, že odvolací súd bez zopakovania, resp. doplnenia dokazovania zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a zaťažil tak konanie vadou podľa § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p. Z rozhodnutia odvolacieho súdu však vyplýva, že odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa, a do zárobku žalobcu po zistení choroby z povolania započítal okrem čiastočného invalidného dôchodku i minimálnu mzdu, nie z toho dôvodu, že by z vykonaného dokazovania vyvodil iné skutkové závery (rovnako ako súd prvého stupňa vychádzal z toho, že žalobca v posudzovanom období nepracoval), ale z toho dôvodu, že príslušné právne ustanovenie Zákonníka práce inak vyložil. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto túto námietku dovolateľa nepovažoval za dôvodnú.

Podľa § 201 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom od 1. apríla 2002, náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity sa poskytne zamestnancovi v takej sume, aby spolu s jeho zárobkom po pracovnom úraze alebo po zistení choroby z povolania s pripočítaním prípadného invalidného dôchodku alebo čiastočného invalidného dôchodku poskytovaného z toho istého dôvodu sa rovnala jeho priemernému zárobku pred vznikom škody. Pritom sa neprihliada na zárobok zamestnanca, ktorý dosiahol zvýšeným pracovným úsilím.

Podľa § 201 ods. 5 Zákonníka práce v znení účinnom od 1. apríla 2002, zamestnancovi, ktorý bez vážnych dôvodov odmietne nastúpiť do práce, ktorá mu bola zabezpečená, patrí náhrada za stratu na zárobku podľa odsekov 1 až 4 iba vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom pred vznikom škody spôsobenej zamestnancovi pracovným úrazom alebo chorobou z povolania a priemerným zárobkom, ktorý mohol dosiahnuť pri práci, ktorá mu bola zabezpečená. Zamestnancovi sa neuhradí škoda do sumy, ktorú si bez vážnych dôvodov nezarobil.

Z uvedených ustanovení Zákonníka práce, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyplýva záver, že účelom poskytovania náhrady za stratu na zárobku je poškodenému

zamestnancovi zmierniť pokles zárobku v dôsledku choroby z povolania (pracovného úrazu) po jeho opätovnom zaradení sa do pracovného procesu a kompenzovať pokles jeho schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť, t.j. činnosť vykonávanú pred vznikom choroby z povolania. V prípade, že poškodený zamestnanec nepracuje bez vážneho dôvodu súvisiaceho s chorobou z povolania, tomuto účelu potom, podľa názoru dovolacieho súdu, zodpovedá použitie minimálneho zárobku podľa zákona o minimálnej mzde, ktorý by poškodený zamestnanec dosiahol pri práci, zodpovedajúcej jeho zdravotnému stavu, keby pracoval. Pokiaľ preto odvolací súd určil zárobok po zistení choroby z povolania za situácie, keď žalobca nepracoval (bez vážneho preukázateľného dôvodu súvisiaceho s chorobou z povolania) ako minimálny zárobok, to je najnižšiu možnú hranicu zárobku, ktorú by žalobca dosiahol, keby pracoval, žalobcu nijako nepoškodil.

Zo spisu vyplýva, že žalobca odo dňa priznania čiastočného invalidného dôchodku nepracoval, nakoľko podľa jeho tvrdenia nebol schopný zo zdravotných dôvodov vykonávať žiadnu sústavnú ani opakovanú činnosť, pričom súdu túto skutočnosť, to je neschopnosť vôbec pracovať práve z dôvodu choroby z povolania, nijako nepreukázal (napr. lekársnym potvrdením, priznaním plného invalidného dôchodku a pod.), s výnimkou obdobia od 15. septembra do 5. decembra 2002, kedy poberal nemocenské dávky. Zo zisteného skutkového stavu tak vyplýva, že žalobca dobrovoľne nepracoval (s výnimkou obdobia od 15. septembra 2002 do 5. decembra 2002), čo nemôže byť na ujmu zodpovednému zamestnávateľovi, keďže dobrovoľná nezamestnanosť poškodeného zamestnanca, nezáujem sa zamestnať v inom zamestnaní, ktoré by zodpovedalo jeho chorobou z povolania zníženej pracovnej schopnosti, nie je v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania. Nedosahovanie príjmu poškodeného zamestnanca v dôsledku takejto nezamestnanosti potom nemožno odškodniť v rámci náhrady za stratu na zárobku.

Vychádzajúc potom zo situácie na trhu práce (nedostatok pracovných príležitostí pre všetkých zamestnancov, zvlášť invalidných), zo žalobcovej nezamestnanosti a z toho, že žalobca nebol uznaný za plne invalidného, ale čiastočne invalidného, z čoho je preukázané, že nemal úplne obmedzenú schopnosť pracovať, a teda pracovať mohol, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, odvolací súd správne započítal do príjmu žalobcu po zistení choroby

z povolania aj minimálnu mzdu, ktorú by žalobca zarobil, keby pracoval, nakoľko žalobca súdu nepreukázal, že bol počas celej doby práceneschopný z dôvodu choroby z povolania. To, že nepracoval, odvolací súd správne vyhodnotil ako skutočnosť, ktorá nemôže byť na škodu zamestnávateľovi, ktorý je povinný uhradiť len škodu, ktorá je v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania, čo v preskúmanom prípade preukázané nebolo. Predpokladmi zodpovednosti zamestnávateľa voči zamestnancovi za škodu spôsobenú chorobu z povolania sú nielen existencia choroby z povolania a škoda, ale aj príčinná súvislosť medzi chorobou z povolania a vznikom škody. Príčinná súvislosť je daná len vtedy, ak vznikla škoda následkom choroby z povolania. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa, že odvolací súd mu započítal minimálny zárobok i za mesiace september 2002 až 5. december 2002, kedy žalobca preukázateľne pracovať nemohol z dôvodu práceneschopnosti, za ktoré obdobie poberal nemocenské (potvrdenie o poberaní nemocenského na č.l. 24), Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že v takomto prípade nárok na náhradu za stratu na zárobku, ktorého sa žalobca domáhal podľa § 201 Zákonníka práce, ani nevzniká. V prípade straty na zárobku z dôvodu práceneschopnosti vzniká zamestnancovi nárok podľa § 200 Zákonníka práce. Pokiaľ mu súd priznal túto náhradu podľa § 201 Zákonníka práce i za toto obdobie, pričom tento postup žalovanými namietaný nebol, uvedené rozhodnutie je tak na prospech zamestnanca.

Na základe uvedeného, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, odvolací súd správne rozhodol, keď zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti priznanej náhrady za stratu na zárobku.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolateľ napadol dovolaním vecne správny rozsudok odvolacieho súdu. Keďže neboli zistené vady uvedené v § 237 O.s.p. a konanie nie je postihnuté ani inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie zamietol.

Žalobca v dovolaní namietal i nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania, resp. že odvolací súd o jeho trovách nerozhodol. Dovolací súd sa týmto podaním nezaoberal z toho dôvodu, že zároveň so zrušením potvrdzujúceho výroku odvolacieho súdu a výroku prvostupňového súdu o zastavení konania a postúpení veci príslušnému orgánu, zrušil

i súvisiace výroky o trovách konania. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova (v rozsahu zrušenia) o trovách pôvodného (prvostupňového i odvolacieho) a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. septembra 2011

JUDr. Eubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

